

Pasaulis tartum stiklas

Pasaulis tartum stiklas, kuriame
Įbrėžiu dūžtantį eilėrašį.
Mintis nuslysta žodį burdama:
Nuplaukdama į nykstantį saulėlydį...
Akių akivaruos sustingusi gelmė
Šiurena gilumoj atodūsi žiemos,
Žydėjimo šviesos apžlibintą...
Pasaulis tartum sapno slibinas,
Siausmu išblaškęs tylą vienumos,
Kuri verpetais prapultin garmės
Melsvas erdvių liepsnas sužėrusi...
Aštrias eilių šukes į saują spausdama
Ir žodžio kraują vynu versdama –
Aplaistau būtį, tuštybės prisigėrusią...

2004

Savęs tyrinėjimas

Rūkais apsitraukia veidrodis,
Kasdien tyrinėjant save...
Ir blausta pranykdamas veidas
Lyg plauktum svajonių laive,
Lyg buvęs, girdėtas ar žuvęs
Tuos mūšiuos, kuriuos nebuvai,
Į laiko spąstus įkliuvęs
Kapsteisi lengvais apžavais
Gyvenimo geismą pagirdęs
Ir tramdęs blėstančią širdį
Tuščiais atminties pažadais,
Kad vyšnia žydėjai kadais
Ar išplaukei upių ledais
Į saulės liepsnojančią mintį...

2004

Dienos klajonė

Ši diena...
Nežinomybės
Klaidžioja keliuos,
Sustoja kryžkeliuos...
Parimus Dievo mintyje
Vis atsitolina švytėjimu
Rimties į saulės šviesą,
Įbridusi į rūko vėsa,
Lietum nuplaukia
Debesų pilkais laivais
Į pažadėtą dangų
Ar pragaro niūriuos urvuos
Už nuodėmes klaiķias

Gyvatėm, šliužais rangos,
leškodama šviesios vilties,
Ištrūkt, pakilt iš nebūties
Ir Rojaus obelīm pražysti
Vėl iš naujo...
Nuslyst į žemę
Nušvytymo spinduliais,
Su kylančia dvasia
Ir atvira širdim
Vėl klaidžioti keliais.
leškoti atgaivos –
Ne ašarų, ne pražūties
Ne be prasmės pralieto kraujo...

2003

Trupiniai

Nulaupau kampukus,
Susirenku trupinius,
Išsklaidau delne,
Nupučiu dulkeles,
Apglėbiu lūpomis
Duoną kasdienę...
Maistas nuslenka gomuriu
Žemyn į bedugnes gelmes,
Kur nematomas virsta nieku...

Gludinu kampukus
Begalinėj minčių erdvėj
Ir žodžių šiltų platumoj...
Į tolimas sklinda eilės –
Minties trupiniai dievams...

2003

Rudens grimasos

Kreivą ražienų nugarą
Smelkia rudenis šurpas,
Rūko apklotas nugula
Žolę ir lietų dulkina
Dangaus debesėta bedugnė...
Bulvienoj kūrena ugnį
Per naktį laukų vaidilutės...
Lengvai užšąla balutės,
Šalnai pražilus vidudienį...
Ruduo pakelėse vaiposi,
Nudažęs klevą raudonai,
Nugelsvinęs beržą pakluonėj
Prieš eglę ir pušį staiposi...
Teška purvas po ratais
Vieškeliais įmirkytais,
Ruduo išklypusiais batais
Skubinas saulę vytis,

Slenkančią į tamsudienį...

2003

Darganos išdaigos

Permerkė dargana vėją,
Sušlapino saulės apsiaustą...
Po lanką kvailai stipinėja –
Prie senstančio rudenio glaustos.
Įlindus pro langą plyšelj,
Melodiją čirpina seną...
Užsliuogus į klevo viršūnę,
Žėruojantį laužą kūrena...
Miglas pasišildyti kviečia
Pavogusi saulės apsiaustą...
Virš klevo liepsnojančio laužo
Miglojantį rūką išdžiausto...

2003

Žiemos vaizdeliai

1.

Ažuolo šakos saulę sugavo
Ir laikė, kol pavargusi leisis
Už miško, kad per toli nenuriedėtų –
Nerekėtų ieškoti iš ryto rūkuos
Pasiklydusios, sužvarbusios ir miglotos
Pro debesies užuolaidą į žemę žiūrinčios,
Dangaus ūkų apžavėtos – šaltos...

2.

Žemę kaip nuotaką rengia sniegas baltai,
Dengdamas raštuotą medžių šydą.
Į jaunamartės patalą įžengusi šaltai,
Guoly raivosi priblėsusio pavydo
Apimta, šalčio paviliota, pridengta
Rūko rankšluosčiu perjuosta kaip motina –
gamta.

2004

Visatos paslaptis

Tartum regėta,
Lyg girdėta,
O gal būta
Vaizduos pasaulio,

Žodžiuose, minty...

Širdy tik neviltį
Giliai pajutę,
Kasdien išnykstant
Mirksnio paslapy...
Tarytum būta,
Lyg matyta,
Lyg išgirst neleido
Vėjelio šuoras,
Perskrodęs mintis...
Tolyn nuskriejęs
Dykumoj jis miršta
Ir lieka amžiams
Laiko paslaptis...
Ir vėl iš naujo
Lenkdami ant pirštų –
Dienas skaičiuojam
Amžinoj slinkty...
Ir vėl regėjimas,
Mintis ar žodis miršta
Nugrimzdami visatos paslapy...

2003

Lakštingalos giesmė

Pavasario ankstyvą rytą
Ant kapo kryžiaus
Lakštingala pragydo,
Svaigia pavasario giesme
Kartojo Suliko
Jaunystėje dainuotą...
Giesmė rauda atsklido
Iš to keisto meto,
Svajų voratinkliais
Ir pažadais raizgyto...
Giedojo kapinėse man
Apie jaunystę, Suliko
Ir meilės tylų aidą
Mažutis pilkas paukštis...
Giesmė plasnojo kildama
Į erdvų tolių aukštį
Nuplaukdama su vėju,
Į saulės palaimingą šypsnį
Erdvėje suduždama...

2004

***

Padėjusi jaunystę
Kaip geležėlę jau rūdijančią
Ant gimtinės slenksčio,

Bijau abu tuos daiktus peržengti –
Visai sudils... Kaip prakeiksmas
Išnyks ar puvena pavirs...
Tik žodis, plevenantis
Sodyboj užmirštoj –
Jaunystės mano žodis
Pievomis nuplauks rūku
Ir širdį jaudins judins
Minties ir jausmo ašara,
Nukritusia iš rūko...

2004

Juozapota

Nugrimzdusios juodos akys
Ir žvilgsnis bereikšmis – susitingęs...
Sustoji apmirusioj aikštėj –
Viltis kaip gyvybė pradingus...
Žvelgi – kadamuoja žodis,
Į kartuvių kilpą įstrigęs,
Tiesą suskubęs išduoti,
Į pragaištį žvelgia pakibęs...
Susigūži žvilgsnį priblausus,
Akių naivumą pakėlus,
Tyliai pavargusi klausi:
– Tiesa kiek kainuoja
Ir laisvė...
Akyse iš skausmo temsta...
Ar nežinai, tamsta?...

2004

Sielos šauksmas

Toks svetimas
Prašalaičiui,
Toks artimas
Dvasios broliui –
Sielos šauksmas
Kaip aidas,
Išsisklaidęs miške,
Nepajutęs artumo –
Erdvės begalybės,
Atsitrenkęs į žemę
Ir sudužęs į buitį
Ar prigludęs dulkėmis
Ant batų praeivio,
Sumindžiusio šauksmą...

2004

Akla gatvės melodija

Vingiuoja lengvutė melodija,
Armonikoj verkianti skausmą,
Pradingstanti amžių kloduose
Kaip sielos virpantis šauksmas...
Įsigėrus dienos skubėjiman,
Viltį kantrybėj užtrenkus,
Apmiršta stūgaujant vėjui
Ištiesusi prašančią ranką...

2004

Šešėlio dvasia

Vaikšto kambariu
Praeities, dabarties
Dvasia: sustoja
Prie veidrodžio,
Žiūri gilyn – dar esu
Sienose, daiktuose
Pasislėpusi,
Gyvastį iškvepianti
Dulkėmis sėdančią
Ant laiko tėkmės,
Drumsdama
Ramią be rūpesčio
Buitį ir nuolatinį
Skubėjimą,
Nurimstantį nakčiai
Sienų dėzelėje
Iki ryto ritmingo
Budimo...

Šešėlio dvasia,
Užklota erdvių,
Laiko tėkmės
Ir dulkių...

2004

Skaudi tiesa

Skaudi tiesa
Bejausmių žodžių
Rimbu iščaižo sielą,
Ant kūno nepalikusi
Sutinusios žymės...
Skaudi tiesa
It panieka didžiūno
Numetus elgetai
Krislelį ateities –
Vilties šviesos
Švytėjimo karūnai...

Skaudi tiesa –
Dažnai taip būna –
Šuniu užkaukia
Iš beprasmės nevilties...

2004

Šią naktį ūkia traukiniai

Šią naktį ūkia traukiniai,
Artėdami į paskutinę stotį.
Tas ūkesys vaitoja jau seniai
Giliai širdy ir nežinau,
Ar verkti, ar dantis sukandus
Iš skausmo liūdesiu šypsotis...
Tas ūkesys šią naktį toks skaudus,
Išsklaidęs miglą ir perskrodęs orą...
Jutimų gelmėse sustoja traukiniai,
Atverdami duris kaip išsipildę norai...
Užtenka nuo laiptelio nusirist
Ir atsigręžus pažiūrėt kaip virpa
Nuo minčių aitros įkaitęs oras,
Jie tau prieš nosį užtrenkia duris
Ir lieka atminty tik sapno virpesys
Kaip danguje sudegęs meteoras...

2004

Moteris

Kuo jie pavertė tave
Moterie, ar suvoki?
Malonumų vergai...
Nieko švento tavy
Tik aistrų kamuolys.
Moterie, ar suvoki?
Gyvybę skleidi
Verdama į pasaulį
Švelnumo vartus,
Skreite nešiodama
Nuopuolį ir atleidimą
Tūkstančio saulių
Šviesą uždegi –
Gęsta ji blėsdama...
Kuo jie pavertė tave,
Bedvasiai vergai?

Marija, malonės pilnoji,
Ar vienintele moterimi
Dar Žemei likai?
Ar motina dar esi?

2004

Poeto vilties derlius

Pavasarij į dirvą beria viltį,
Rugio žiedais pražystančią –
Lakštingalos dalgį plaks,
Griežlės giedros prašys...
Mėnuliu nušienavęs pievą,
Braukia rasą žvaigždynų –
Lakštingalų giesmę girdys,
Griežlėms eiles rašys...
Rudenėjant ant pirštų
Derlių skaičiuos:
Viena žvaigždė,
Dvi žvaigždės,
O gal ir trys...

Koks užderės,
Toks ir bus
Derlius
Lietuvio –

Poeto...

2004

Gerumo banga

Atšniokščia iš tolumų
Maži purslų karoliukai,
Užlieja švelniu skaidrumu...
Sudūžta vos krantą pasiekus
Iš gelmių gerumo banga.
Sugrįžta atgal prisigerti
Skaidrumo ramybės
Ir vėl atvilnyti į krantą
Palaimos purslelį,
Ant skausmo kaip tvarstį
Gaivinantį glausti ir gėlą
Apsunkusių kojų raminti...
Liūliuoja švelniu gerumu
Pavargusį kūną ir sielą

Ir gludina glostomą krantą
Gelmių gerumo banga...

2004

***

Manęs čionai nėra.
Žodžius užslėpus
Minčių šalnoj,
Braidau jaunystės pieva
Tarp dilgėlių ir varnalėšų,
Nudilgančių jausmus,
Apkimbančius jutimą...

Į praeitį brendu
Širdies plastėjimu,
O skausmas pjausto
Atšipusiu peiliu
Praėjusius
Pavargusius
Metus...

2004

***

Kažkas vos juntama,
Bet išjausta ir tikra
Plevena mumyse
Tarsi migla už lango.
Kažkas nepastovu
Tartum rasa ant stiklo –
Ranka nubrauksi

Ir vaizdai nublanko...
Kažkas prasminga,

Paprasta ir aišku,

O dar dažniau kaskart

Kitaip kitoniška...

Jei būtų pastovu,

Gyvenimas apkarstų

Ir tartum rūdys

Grauztų monotonija.

2004

Salomėja

Salomėja, Salomėja –

Kaukė vėjas

Ankstų rytą.

Lūžo ledas –

Diemedis pražydo.

Kai skausmingas

Ilgesys viltim dejavo,

Kulkos švilpė,

Bet širdis

Gyvenimą dainavo.

Išplaukė ledai

Ir vyšnia vėl pražydo...

Salomėja, Salomėja –

Ankstų rytą

Verkia vėjas

Širvintos pakrantėj

Tarp ramunių pasiklydęs...

2004

Ugnikalnis

Neužgesau dar neužgesau.

Dar išmetu iš kraterio

Žodžių lavos, kuri

Nudegina, sukelia pyktį

Ar pažeria pelenų į akis...

Tyliai savy gyvenu

Kaip apimęs ugnikalnis,

Verdantis viduje giliai

Pragarme ugnies,

Išlydančios lavą. Ji

Išsiveržia troškimais,

Nematomais siekiais,

Darbais, kurie bus surasti

Ateity, kai protingų užaugs,

Kurie savo genties nežemins,

Nespjaudys, neniekins...

Kai vergas žmogum pasijus,

Gurmėsiu almėsiu lava

Atgijusiam ugnikalny...

2004

Ant suolelio

1.

Jūs dar sėdit tenai, kur palikom

Tą vakarą, vėjo sugelta,

Ant suolelio prie vienišos gryčios:

Ar nešalta jums ten, ar nešalta?

Ir abu dar į kelią žiūrite,

Kuriuo į žmones išėjome.

Vis dar jaučiam – žodžių neturime,

Kurių tariant sudie taip reikėjo.

Vis dar jaučiam, kad taip ir likote

Atminties glūdumoj sustingę.

Metai gervėmis rudenį klykauja,

Skausmas verkiantį lietų sustingdo.

2.

Tik trumpam prisėdę ant suolelio

Mes – keleiviai būties amžini.

Tęsim protėvių paliktą dalį,

Trokšdami pasilikti jauni.

Ir vis skubam į tolimą kelią

Greitaeigiais vilčių traukiniais,

Vildamiesi nors vieną žvaigždėlę

< p nusinešt. nebūtin savim Su>

2004

***

Giliai būties verpetan įsukti

Kaitra dar virptelim dienų gelmėj...

Prie laikmečio tartum prie kryžiaus prikalti

Mesijais nepavirsime... žmogaus žymė

Prilipus persekios kaip nuodėmė:

Ir būsim sau kaip be kaltės kalti –
Aistrų ir nuopuolių ne kartą nugalėti,
Ilgai būties gelmėj nesurasti,
Giliai lemties verpetuos paslėpti...

2004

Akimirkos žydėjimas

Supas į rūko drobulę baltas švytėjimas...
Šiurena ramybės svaigumo alpėjimas –
Palaimintas saulės svajingas žydėjimas...
Erdvės gaivumu atsidūsta šnarėjimas –
Žiedelių trapumo trumputis kerėjimas...

Gležnučiai lapeliai, suvirpinti vėjo,
Kaip rūko drobulė į žemę pasklis...

2004

Neregiui

Įsitvėręs į šviesą eini,
Įsitvėręs į juntamą šviesą,
< p vėsą gatvės Gerdamas >
Ir audros kliuksėjimą
Po lietaus į kloakas...
Akyse tik naktis
Ar amžinas vakaro
Saulės pavėsis
Kaip nutolstantis takas...
Įsitvėręs eini įsitvėręs

Į save ir į savo mintis...
Akyse – nusileidusios
Vakaro saulės mirtis...
Prie šaligatvio krašto
Kiek pastovėsi: sukibęs
Lazdelės jungtim su žeme...
Atsisuksi į juntamą šviesą...
Ir žengsi tolyn ir tolyn
Į nušvitusias savo mintis...

2004

Buvau...

Ne man spindėjo bokštų bonios¹,
Ne man tie rūmai, auksu atausti.
Nepajutau karališkos malonės
Aš – kelio dulkė miesto pakrašty,
Prilipusi prie paiko princo kojų...
Mačiau minias, sumindžiusias laikus,
Kai liejos kraujas beprasmybės mūšy...
Buvau lemtingos poilsio minutės
Priklydęs sapnas nelauktai taikus...
Buvau baugus mažos princesės žvilgsnis
Į tramdančius nuožmios lemties šarvus...
Ir netikėtas vergo baimės lūžis...
Nemirksinčiom akim žavios lėlės,
Kai viltys krenta į šukes sudužę...

Buvau...

2004

1 Psn. – bokštai.

Negailestingas laikas

Už kiek tu mane parduosi,
Žemę apraudantis laike?
Gegutės dalią kukuosiu,
Ašarą slėpsiu sulaikius
Kvapą, nakties užgniaužtą:
Verkia nekaltas vaikas,
Draugė padėjo šaukštą...
Už kiek tu mane įkeisi,
Kaip smakas tiesą prarijęs.

Kybo mirtinas tvaikas –
Žemės lemties kalavijas.
Už kiek tu mane įduosi?
Už žvilgantį gabalą aukso?
Tartum vilkutis sukuosi –
Gal tu manęs nepagausi...

2004

Amžinybė

Esi kaip bekraštė didžiulė upė,
Į kurią suplaukia maži upeliai,
Nešdami į tave savo vandenį.
Esu mažas neramus upeliukas,
Skubantis šviesiu ilgesingu srautu –
Mažomis arterijomis plukdantis
Gyvybės syvus – nerimstantį kraują,

Įliejantį gyvasties į nuolatinį ratą –
Nepaliaujamą gyvybės plūsmą,
Nesustojantį ir nelaukiantį – skubantį
Nenutrūkstamai į Tave, tik į Tave
Amžinoji skaidri šviesuma,
Traukianti tik baltą dvasią,
Į kurią upeliukai plaukia ir plaukia
Nuolatinio srautu virsdami – Amžinybe...

2004

Angelų vasaros giesmė

Atvilnija aukštyn kildama
Giesmė iš daugybės lūpų:
Džiugesys virpant žodžiams erdvėj
Virsta medžių tyliu šnarėjimu,
Šiurpesiu lapų, šnabždančių paslaptis,
Vasarą per šienapjūtę patirtas...
Nusileidžia giesmė ir pasklinda
Žemės rūkais lyg laumės sijonais,
Lyg varpo gausmu, aidinčiu per lauką
Iki sodybos tylios vienatvės
Į užgultą vienišos senutės ausį...
Atvilnija giesmė angelų iš vaikystės
Sapnų ir tylios maldos palaimos,
Apgaubusios mėnesiena sodo medžius,
Kai šešėliai, šakomis susikibę,
Vaikšto jutimų gelmėj ar minčių labirinte,

Nugrimzdę į gelmę didžios paslapties...
Skaidrus pirmutinis saulės akordas,
Paukščių sparnų atsargus šnaresys,
Diriguojantis vėjo staigus judesys –
Ir vilnija atgal į nežinomą aukštį giesmė,
Lydima ilgesingai tylios gamtos dermės,
Angelų lūpomis aidėdama erdvėmis...

2004

Išbandymas

Pasislepjam už vardų,
Kaukėm būtų užsklendžiam.
Žengia laikas skaudus:
Plėšia kaukę, į veidą trenkia.
Su nekaltais kaltus
Kartu nubloškęs prie sienos,
Sukdamas saulės ratus
Apšvitina mėnesiena...
Amžiaus sekliam tarpdury
Žvalgos tolstantis veidas:
Gal atvėręs lemties duris
Sprogs nuo laiko skeveldrų?
Gal be žodžių migloj išnyks
Šviesmečiuos išsilydęs,
Tikėdamas kaip neregys,
Kad paparčiai vidurnaktį žydi?

2004

Menkniekių dėžutė

Išklibęs dangtelis –
Durelės į praeitį...
Medžiagų skiautės,
Gintaro gabaliukai,
Mažas megztas batelis,
Saldainių popierėliai,
Pašto ženklas su Vyčiu...

Sagos nustebusios žiūri:
Ko čia tau, ką pametei?
Sutrikdžiau ramybę?..
Mamos suknelės skiautė
Pravirkusi gilyn įsirausia...
Dvi sagos iš senelės
Sijono, plataus ir ilgo...
Dar trys didelės iš palto,
Kabančio kraitinėj spintoj...
Tėvo diržo sagtis suklūsta:
Ko čia tau, ko nerandi?
Praeities pasiilgai?
Jau apsiramino, nutilo,
Kuždas dėžutės dugne...
Užveriu praeitį dabartim...

2004

Ieškau tylos

Ieškau tylos:
Iš trapios ramybės
Mintis išsiskleis,
Sužydės žodžiu,
Sunoks eilėraščiu.
Vaisius nuskintas
Pavirs duona ir vynu –
Kūnu ir krauju
Ant būties altoriaus.
Išdalysiu visiems

Trupinėlj ambrozijos,
Nušvitusj saulės šviesa
Dangaus žvaigždėtoj karūnoj
Čiurlionio pasakos miesto
Virš erdvės platumos per amžius...

2004

Rugpjūčio žvaigždžių šviesa

Milijardai žvaigždžių,
Nusagstę visatą,
Svaigsta nakties alsą.
Pasiklydusios mintys
Gelmėje Paukščių Tako
Atbanguoja ūkų vėsa.
Ir klaidu, ir baugu
Lyg iš skausmo apakus
Sumirgėti laiko tąsa.
Milijardai žvaigždžių
Tartum šypsančios akys
Spindi rugpjūčio šviesa.

2004

Vasaros atodūsis

Rugpjūčio pradalgiais
Nusirita atokvėpis
Atvėstančios kaitros –
Šešėliuos slepias vasara.
Skalsus lietus už lango šnara,
Žolėtų pievų pakraščiuos
Nuslysdamas rūku
Šviesėjant paryčiais,
Apvarstęs smilgų liemenis
Skaidriais kaip krištolas

Šaltais rasos karoliais.

Jau atsiduso vasara
Rugpjūčio vėstančioj migloj
Suskubusi rudens glėbin.

2004

Bobų vasara

Išvyniojau ilgesį
Kaip saulės taką
Per rugienas –
Ruduo nueina
Čežindamas tylą
Laukų vienatvės:
Nublankusių spalvų
Jaukios ramybės...
Nubrenda rūkais
Vorų tinklan
[sukęs saulės
Paskutinį šypsnį.
Penklinėj pievų
Skambčioja šalta
Gaida žiemos...
Suvyniosiu ilgesį
Nutulusiam sustoti
Ant sugrįžimų liepto
Vasaros trumpos...

2004

Šnarėjimas

Kuždasi žolės sode vidurnaktį,
Mėnesienos šešėlius glausdamos:
Pareina juodos naktys rudens,
Lapų čežėjimas miršta
Vėjo staigiam sūkury.
Sušnara smilga prie tako:
Laimės kaip nėra, taip nėra,
Aš tokia vieniša styrau...
Guodžiasi liepos lapai nukritę:
Mus rytoj sugrėbs ir sudegins.
Kokia liūdna beprasmybė.
Kuždasi, čeža ir guodžiasi
Slaptingas rudens šnarėjimas,
Laukų ramuma virsdamas,
Dangaus skliautą atverdamas
Baltam šalčio stinguliui

Pūga apsiklostančiam.

2004

Takas į atmintį

Kaip nuojauta,
Susmilkus atminty,
Giliu atodūsiu
Ar skausmo aidu
Tavų jausmų
Ir nuoskaudų,
Slėptų giliai širdy.
Kaip nuotraukoj
Įréminta būtis
Ar jaudulio banga,
Paglostyta rimty
Rudens šešėlio,
Liūdesiu jau sklando.
Ar tylumoj šviesioj
Jos kuždesį girdi,
Suskaudusį giliai
Apmiršančioj vilty?
Į tavo atmintį
Ar taką ji atranda?

2004

Gyvybės gija

Būties – nebūties
Plonytė gija
Trūksta slapčia

Kaip voratinklis.

Slenka kertėm,
Stogų briaunomis,
Išsilaisvinus iš namų,
Nyksta erdvėj,
Į rūką įsiliejus
Plaikstosi vėjyje,
Plaukia dangum
Į dausų slappingąją šalį.
Plonytė gyvybės gija –
Tavo ir mano
Mūsų visų naktyje.

2004

Vakaras prie Didžiulio ežero

Tįsta ilgyn šešėliai.
Į žoles klaupias vakaras
Pažiūrėti, kaip rengiasi
Nakčiai galveles nusvarinusios.
Tilindžiuoja varpelis
Ant ožkelės kaklo –
Ganosi balta jų banda.
Pakelia galvas atėjusiam
Apžiūrėti, pauostyti – svetimas –
Ir nususka įbesti nosele
Į mingančią žolę.
Vyniojasi ežeras į rūkus,
Skraistę užsitraukdamas

Kaip antklodę nakčiai.
Mekena ožkelės: namo, namo...

Sliūkina vakaras,
Lieja šešėlius į tamsą –
Maukšlinas juodą kepurę...

2004

Varpo verksmas

Širdy suskilo tuštuma
Lyg gelmėse nutrūkęs
Varpas dar vaitotų
Skausmingais dūžiais
Belstų į padangę
Ir atgalios į bokštą
Rišamas prašytų...
Renku kraujuojančias
Jo varines šukes
Ir aidą tolstantį
Bintuoju tartum žaizdą,
Rūkų balzamais
Glaistomą kas rytą.
Juoda gelmė po kojom,
Varpo gausmas virpantis
Balton erdvėn pakyla
Dejuoja žemė,
Rudenio pilna –
Minčių brūzgynuos
Varpo verksmas tylą...

2004

Numirusių dienų dvasia

mirusiam broliui

Numirusių dienų dvasia
Sklando dangaus
Šviesulių labirintais...
Įžiūrėjus vaikystės
Džiaugsmingą švytėjimą,
Sugrįžta į atmintį
Mažo baltapūkio
Liūdnom akim,
Išklypusiais bateliais
Su nudaužytom nosim
Į kelio akmenis.
Numirusių dienų dvasia
Plevena blankioj atminty
Laikino žemės praeivio,
Liūdesio piligrimo
Pasaulio rudens akyse...
Baimė apsigyveno
Šaltose akiduobėse
Su viltimi nenumirti:
Pasklisti erdvės šviesos
Begaliniuos keliuos –
Paukščių Tako šviesybėj...

Numirusių dienų dvasia
Sustingo akių atminty...

2004

Ugnimi plazdeni

Klimpstu kaip į pelkę –
Gyvenimo maurai
Apsiraizgė gličiai
Drumzlinam vandeny.
Nustebus dairaus –
Suspindusia aura
Į mane iškankintą
Viltimi ateini.
Sustoji, lenkiesi,
Lyg žiburio ieškai

Akių gelmėje –
Aklinam šuliny...
Ir žvaigždę pakėlęs
Likimo nusviestą,
Dangaus šviesoje
Ugnimi plazdeni...
Atpažįstu tave
Iš dieviško gesto
Ir švelnumo akių,
Kai į minią žvelgi.
Tau lenkias didžiūnai
Ir klaupiasi miestai
O, Dieve, pasaulin
Šviesa ateini...
2004

Vėlinių mišios

Plevenant žvakėms
Švyti altorius:
Memento mori,
Memento mori.
Sustingęs sieloj
Vilties piliorius:
Memento mori,
Memento mori.
Kyla aukštybėn
Angelų choras:

Memento mori,
Memento mori.
Baigėsi mišios –
Tyla šventorius:
Memento mori,
Memento mori.

2004

Lyg nieko ir nebuvo...

Atrodytų lyg nieko ir nebuvo –
Diena nakties ilgėjos verkdama.
Alpėjo tyliai neviltis pražuvus
Nusivylimo aidą versdama
Į tuštumą, į visišką nykimą.
Lemtis aistringą šėlsmą,
Pajuodusį ir buką apakimą
Grėsmingai švaistė tarsi nejučia...
Naktis dienos gedėjo ir staiga,
Delčia iš debesies išnirusi, visus išskyrė
Ir abejingai nusiyrė keliu niūrios tamsos.
O žemė lyg apsiblausė ir tyliai mirė,
Nesitikėdama ryškios taikios šviesos,
Palaimos lėto sugrįžimo, palikus
Blankų nujautimą, kad nebesklis darna...
Tiktai raudos vėlė lyg nužydėjusi gėlė,
Kurią šalna pakando paskutinė...
Atrodytų lyg nieko ir nebuvo...

2004

Tarp kasdienybės ledų

Tarp kasdienybės ledų,
Skleidžiančių šaltį į esmę,
Ieškau – nesurandu
Sielai žodžio šviesesnio.
Gūždamasi brendu
Į tuščią tikrovės reginį,
Tūkstančio negandų
Liepsna užsimojo deginti
Žvilgsnį tamsos beribį:
Suokia gandas klaikus,
Pikta moneta sužibęs.
Ir išblėsus nakties
Paskutinei žvaigždelei,
Viršta griuvėsiais viltis,
Pykčiui išgrindus kelią
Tarp kasdienybės ledų.

Melas pykčiu sužibęs,
Gožia šviesos galybę.
2004

Paskalos

Plakas pikti liežuviai
Ant priekalo šokinėja:
Apie pašvinkusią žuvį,
Apie išdžiūvusį vėją.
Plaka suplyšusią skrandą,

Siūlais baltais susiūta,
Plaka sugedusį gandą,
Būtą kadais ar nebūtą.
Plaka, gelme šmirinėja,
Tuštybės burtuose sklando.
Paskalą atsiulėja –
Lopo suplyšusią skrandą.
Plakas paiki liežuviai,
Suka pašėlusią gūžtą.
Į klampią balą įkliuvę,
Savam žliugesy pražūsta.

2005

Dabartis

Išgręžk akis auksiniais skurdo gražtais,
Pily užmūryk nykstančias viltis,
Ar liks tavy jaunystės džiaugsmo rašto?
Ar jis tik plėnim skausmą apdangstys?

Norėsi dingti vien, kur akys mato,
Ieškoti tolių ir plačių erdvių.
Iš nevilties tvirtovės nepastato,
Iš tuščio pažado nenutiesia kelių.

Ant melo pamatų suręstos griūva pilys,
Smiltin subyra pažadai takuos.
Išgręžtos auksu skausmo akys tyli,
Paslėptos kaukių stingulio veiduos.

2005

Liūdesys

Didingai rūstus tavo žvilgsnis
Tyli iš kambario sienų.
Apkabina ir glosto ramybė
Pavargusių liūdną sielą.
Drungnu palangės kraštu
Saulės verpetas braižosi,
Skleisdamas atspindžių šilumą
Šaltam stiklo veidrody,
Paslėpusiam sielos akis
Iš visatos plačios gilumos...
Nuolankiai kaltas žvilgsnis
Sekioja kaip klusnus šunelis,
Sustojęs šildosi saulės atokaitoj,
Atkartodamas vasaros kaitrą
Ir didingai rūstų laukimą –
Vilionę visada liūdėti
Mintimi, nubridusia į nežinią.
2005

Giria ties Eičiais

Pušų įsitempę stygos
Virpteli skambančia arfa.
Vėjas, erdvės pristigęs,
Samanų takus užmerkia.

Laisva ir ramiai didinga
Giria į padanges žvelgia.
Skambančios arfos ritmą

Amžių atodūšiai stelbia.

Erdvės, Eičiais rievėtos,
Apsupa rimstančią girią.
Rymo didingos ir lėtos
Pušys į arfą surizgę.

2005